ALLEMAGNE, ABSINTHE, ARCHITECTURE

The coming of the tractor made it possible for the farmer to do more work, but not better. And there comes a point, as we know, when more begins to imply worse. The mechanization of farming passed that point long ago — probably, or so I will argue, when it passed from horse power to tractor power

Wendell Berry, *The Unsettling of America; Culture & Agriculture,* 1977

I used to think that my obsession for Germanic mythology, with its various branches leading to the First and Second World Wars, ended with the completion of my book *Back to Nature in Germany*, 2015. It didn't, however. It seems as though the muddiness and ambiguities of history continue to incessantly draw my attention – continually making itself known through my images of now dead individuals who, like phantoms, still influence our time through their history.

In the exhibition ALLEMAGNE, ABSINTHE, ARCHITECTURE, I have portrayed Le Corbusier and the Vichy regime's head of state, Marshall Philippe Pétain. Le Corbusier – a man of questionable morals who loyally supported the German-backed Vichy regime – is seen by many as the great innovator and modernist of twentieth century architecture.

I once came across a bizarre photograph of Adolf Hitler meeting Santa Claus at some formal gathering and receiving a sword as a present. The image appears comical and ridiculous – but it also brings to mind Hannah Arendt's ideas regarding the banality of evil. There is a well-known photograph of Adolf Hitler and the Third Reich's leading architect Albert Speer standing with the nationalist sculptor Arno Breker in front of the Eiffel Tower in 1940. Together they comprise a dubious trinity of men with cultural ambitions in the mythical Paris of the arts. But there is a vaguely ominous aspect to the photograph that fascinates me – perhaps it is the knowledge of what was to follow as the storm was unleashed upon the world.

I have often been interested in culture and the morals of its ambassadors. This has existed as an undercurrent in my works, albeit not always directly visible or obvious. The viewers must themselves discover what lies among the image layers and labyrinthian thought patterns through a historical image archeology of sorts. The exhibition also includes a number of paintings reminiscent of propaganda posters that are actually more confusing than elucidating; the form is clear and precise, while the content is anarchistic and more intent on evoking the sentiment of an era – as a challenge, an appeal. They refer in some sense to the conservative anarch Ernst Jünger, who while stationed in Paris during the occupation years, socialized with both Picasso and the writer Jean Cocteau.

War has its own architecture in the form of fortification – a close relative of functionalism, only purer and more functional. An elevation of total function. The exhibition features three large paintings with motifs borrowed from military architecture and the functionalities of war: the first depicts a battleship, canon turrets and bunkers. I started this one with the French philosopher and cultural theorist Paul Virilio's book, *Bunker Archéologie,* in the back of my mind, where Virilio examines the bunker ruins among the fortifications of the Atlantic Wall using his own photographs and essays. These ghost-like ruins lie buried as sleeping primordial beasts along the French coast and remind us of man's destructive, albeit creative, power.

Another painting consists of a collage of Albert Speer's various structures built for the Nazi regime. The painting has become a new house, a Babel's Tower of sorts. The last of the large paintings builds upon Le Corbusier's architectural drawings of houses. There is a duality to him that interests me – he was a transformer of society and modernist who had a clear vision of an ideal world. Yet here I get the feeling that man is expected to yield not only to architecture and engineering but also to modernity. Oddly enough, most of his buildings that still exist today evoke in me the feeling of romantic nostalgia and that time has basically stood still.

These paintings discuss the nature and aesthetics of war and the creative man's contribution to this history. Are we living in End Times? It certainly feels like it, but I don't know – in those instances when I become interested in the present, I often take a detour through history and find myself stuck in the past.

ALLEMAGNE, ABSINTHE, ARCHITECTURE

Traktorns inträde gjorde det möjligt för bonden att uträtta mer men inte bättre arbete. Det kommer dessutom, som vi vet, en punkt där mer börjar inbegripa sämre. Mekaniseringen av jordbruket passerade den punkten för länge sedan – sannolikt, vill jag hävda, när den övergick från hästkraft till traktorkraft.

Wendell Berry, *Konsten att vara här*
Texter från ett annat Amerika 1969-2016

Jag trodde att min besatthet inför den germanska mytologin med dess förgreningar till första och andra världskriget var ett avslutat kapitel när jag färdigställt boken Åter till Naturen i Tyskland, 2015. Det var den inte. Det verkar som att jag aldrig lämnas ifred av historiens grumligheter och tvetydigheter – den gör sig ständigt påmind i mina bilder genom nu döda personer som genom sin historia fortfarande påverkar vår tid likt gengångare.

I utställningen ALLEMAGNE, ABSINTHE, ARCHITECTURE finns Le Corbusier och den franska Vichyregimens statschef marskalken Philippe Pétain avbildade. Le Corbusier – en man med en flytande moral som hängivet stödde den av Tyskland tillsatta Vichyregimen – är av många ansedd som den stora förnyaren och modernisten inom arkitektur under 1900-talet.

Jag hittade ett märkligt fotografi på Adolf Hitler som visar hur han under någon form av högtidssammankomst får träffa Jultomten och får ett svärd i gåva. Bilden framstår som komisk och löjeväckande – men den får mig också att tänka på filosofen Hannah Arendts idéers om ondskans banalitet. Det finns ett välkänt fotografi av Adolf Hitler och Tredje rikets ledande arkitekt Albert Speer tillsammans med nationalskulptören Arno Breker framför Eiffeltornet år 1940. De utgör en tvivelaktig treenighet av män med kulturambitioner i konsten och myternas Paris. Men fotografiet bär på något obestämt olycksbådande som fascinerar mig – kanske är det vetskapen om vad som kommer att hända senare när stormen släpps lös över världen.

Jag har ofta intresserat mig för kulturen och dess företrädares moral. Det har funnits som en underström i mina arbeten, inte alltid direkt synlig och uppenbar. Betraktaren måste själv upptäcka vad som finns i bildernas lager och i tankens labyrinter i en sorts historisk bildarkeologi. Utställningen innehåller även ett antal målningar med karaktären av propaganda-affischer som egentligen kanske är mer förvirrande en klargörande; formen är tydlig och exakt medan innehållet är anarkistiskt, de vill närmare fånga en tidskänsla – en uppmaning, en appell. De refererar i någon bemärkelse till den konservativa anarken Ernst Jünger som var stationerad i Paris under ockupationsåren och där umgicks med både Picasso och författaren Jean Cocteau.

Kriget har sin egen arkitektur i form av fortifikationen – en nära släkting till funktionalismen, bara mer renodlad och funktionalistisk. En fullständig funktion har upphöjts. Utställningen innehåller tre stora målningar med motiv hämtade från den militära arkitekturen och från krigets funktionaliteter: den första avbildar slagskepp, kanontorn och bunkrar. Jag påbörjade denna med den franske filosofen och kulturteoretikerns Paul Virilios bok Bunker Archéologie i bakhuvudet där Virilio undersöker bunkerruinerna i Atlantvallens fortifikationer i form av sina egna fotografier och texter. Dessa spöklika ruiner ligger begravda som sovande urtidsmonster längs de franska kusterna och påminner oss om människans destruktiva men kreativa kraft.

En annan målning föreställer ett kollage av Albert Speers olika byggnader uppförda för naziregimen. Målningen har blivit ett nytt hus, ett Babels torn. Den sista av de stora målningarna bygger på Le Corbusiers ritningar av hus. Jag finner en dubbelhet hos honom som intresserar mig – han är en samhällsförändrare och modernist som har en tydlig vision om en ideal värld. Jag får känslan av att människan ska underkasta sig arkitekturen och ingenjörskonsten men också moderniteten. Det märkliga är att det mesta som finns att se av honom idag inger mig en känsla av romantisk nostalgi och att tiden har stått stilla.

Dessa målningar diskuterar krigets natur och estetik och den skapande människans medverkan i denna historia. Lever vi i den sista tiden? Jag tycker att det känns så, men jag vet inte – de gånger jag intresserar mig för samtiden tar jag oftast omvägen genom historien och fastnar där.